

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 953/2548

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โจทก์ พันตำรวจเอกทวีชชัย ศิริทรัพย์ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.ฎ. โอนกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทยไปจัดตั้งเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2541 มาตรา 3 บัญญัติไว้ชัดแจ้งว่า โจทก์เป็นส่วนราชการ และมีฐานะเป็นกรม โจทก์จึงมีฐานะเป็นนิติบุคคลตาม พ.ร.บ. ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 มาตรา 7 (4) และเป็นส่วนราชการของรัฐบาล ห้องพิพาทที่จำเลย พักอาศัยเป็นส่วนหนึ่งของอาคารของโจทก์ จึงเป็นทรัพย์สินของทางราชการ เมื่อจำเลยเกษียณอายุราชการจึงไม่มีสิทธิพักอาศัยอยู่ในห้องพิพาทต่อไป ตามระเบียบการปฏิบัติเข้าพักอาศัยในอาคารของกรมตำรวจ การที่จำเลยยังคงอยู่ในห้องพิพาทไม่ยอมออกไปเมื่อโจทก์ได้บอกกล่าวให้ออกไปแล้ว จึงเป็นการละเมิดต่อโจทก์ โจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้อง ขับไล่จำเลย และโจทก์อยู่ในฐานะเป็นผู้กระทำงานของรัฐบาลโดยหน้าที่ทำให้เป็นการกระทำการโดยส่วนตัวไม่ การที่โจทก์มอบอำนาจให้ผู้อื่นฟ้องคดีจึงไม่จำเป็นต้องปิดอากรแสตมป์ในหนังสือมอบอำนาจ เพราะได้รับการยกเว้นตาม ป. รัชฎากร มาตรา 121

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยพ้นจากราชการของโจทก์ เนื่องจากเกษียณอายุราชการ เป็นเหตุให้จำเลยหมดสิทธิพักอาศัยในอาคารของโจทก์ โจทก์บอกกล่าวให้จำเลยพร้อมบริวารออกจากอาคารโจทก์แล้ว แต่จำเลยเพิกเฉย ขอให้บังคับจำเลยและบริวารออกจากอาคารห้องพักเลขที่ 33/167 อาคาร 2 อาคารสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่วนกลาง (ซอยเฉลิมลาภ) ถนนพหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร ของโจทก์ จำเลยให้การว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เพราะหนังสือมอบอำนาจไม่ได้ปิดอากรแสตมป์บริบูรณ์ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ขับไล่จำเลยและบริวารออกจากอาคารห้องพักเลขที่ 33/167 อาคาร 2 อาคารสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่วนกลาง (ซอยเฉลิมลาภ) ถนนพหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 1,000 บาท จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า พ.ร.ฎ. โอนกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทยไปจัดตั้งเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2541 มาตรา 3 บัญญัติไว้ชัดแจ้งว่าโจทก์เป็นส่วนราชการ และมีฐานะเป็นกรม โจทก์จึงมีฐานะเป็นนิติบุคคลตาม พ.ร.บ. ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 มาตรา 7 (4) และเป็นส่วนราชการของรัฐบาล ห้องพิพาทที่จำเลยพักอาศัยเป็นส่วนหนึ่งของอาคารโจทก์ จึงเป็นทรัพย์สินของทางราชการ เมื่อจำเลยเกษียณอายุราชการ จึงไม่มีสิทธิพักอาศัยอยู่ในห้องพิพาทต่อไปตามระเบียบการปฏิบัติเข้าพักอาศัยในอาคารของโจทก์ในส่วนกลาง การที่จำเลยยังคงอยู่ในห้องพิพาทไม่ยอมออกไปเมื่อโจทก์ได้บอกกล่าวให้ออกไปแล้วจึงเป็นการละเมิดต่อโจทก์ โจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้องและมอบอำนาจให้ผู้อื่นขับไล่จำเลยและบริวารออกไปจากห้องพิพาทอันเป็นทรัพย์สินของทางราชการได้ โจทก์จึงอยู่ในฐานะเป็นผู้กระทำงานของรัฐบาลโดยหน้าที่ ทำให้เป็นการกระทำการโดยส่วนตัวไม่ การที่โจทก์มอบอำนาจให้ผู้อื่นฟ้องคดี จึงไม่จำเป็นต้องปิดอากรแสตมป์ในหนังสือมอบอำนาจ เพราะ

ได้รับการยกเว้นตามบทบัญญัติมาตรา 121 แห่ง ป. รัชฎากร ดังนั้น แม้หนังสือมอบอำนาจของโจทก์จะไม่ได้ปิดอากรแสตมป์ก็มีผลใช้ได้ ตามกฎหมาย ผู้รับมอบอำนาจจึงมีอำนาจฟ้องคดีแทนโจทก์และแต่งตั้งพนักงานอัยการเป็นทนายความดำเนินคดีแทนได้ หาใช้ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยตามที่อ้างไม่ พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ.

องค์คณะ

สุพัฒน์ บุญยุบล · บรรหาร มุลทวี · เฉลิมศักดิ์ บุญยงค์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/953/2548>